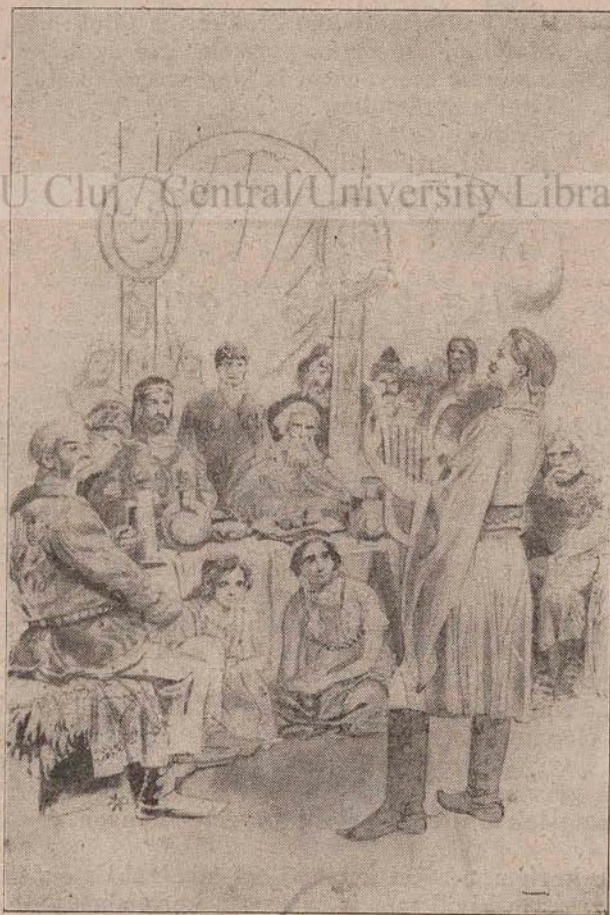

VIII. ÉVFOLYAM, 11. SZÁM 1929. ÁPRILIS 14

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dal a csodaszarvasról

Tavaszkok, gyermekek

Irta: Szaboleska Mihály.

Szeretem a tavaszt ezer szépségéért,
 Árvalányhajáért, dús reménységéért . . .
 Szeretem sugaras, meleg mosolygását . . .
 Hirtelen, szeszélyes,
 Bújában is édes
 Kedve-változását!

Szeretem a gyermek kedves kacagását,
 Életteli szemét, piros két orcáját,
 Nyakunkba-fonódó meleg ölelését . . .
 Pajkos vidámságát,
 Sirva-fakadását,
 Könnyü kedvtelését!

S úgy elszomorodom örökké, ha látok:
 Szótalan, szomorú gyermek-társaságot,
 S szívem mélyén ma is megsiratom őket . . .
 Mint a virágtalan,
 Sívár és daltalan
 Tavaszi mezőket!

(Temesvár.)

Az Óriás kertje

Irta: Wilde Oszkár.

Iskolából kijövet, a gyermekek minden délután betértek játszani az Óriás kertjébe.

Lágy, zöld-pázsitos, hatalmas, gyönyörű kert volt. Itt-ott a fű között virágok kandikáltak ki, mint megannyi csillagok; tizenkét barackfa is volt benne, s azok tavasszal pompás rózsaszínű és gyöngyszínű virágokat hajtottak, ősszel pedig bőséges gyümölcsöt teremtek. Madarak ültek a fákon s oly édesen énekeltek, hogy a gyermekek gyakran félbeszakították játékukat, csakhogy hallhassák.

— Mily boldogok is vagyunk itten! — mondogatták egymásnak.

Egy napon hazajött az Óriás. Barátjánál, a kornisi Óriásnál volt látogatóban, akinél hét esztendeig maradt. E hét év alatt minden mondanivalóját elmondta barátjának, mert igen szükszavu ember volt s elhatározta, hogy visszatér a saját kastélyába. Amikor megérkezett, rajtakapta a gyermekeket, amint a kertben játszadoztak.

— Mit kerestek ti itten? — kiáltotta rideg hangon, és a gyermekek elszaladtak.

— Az én kertem, a saját kertem; ezt mindenki megértheti és nem türöm, hogy rajtam kívül más is játszon a kertemben.

És egy hatalmas falat épített a kert körül és a következő figyelmeztető táblát tette rája:

AKI ÁTMÁSZIK, AZT MEGBÜNTETEM!

Nagy önző volt az Óriás.

A szegény gyermekeknek most már sehosem volt játszóterük. Megpróbálták az országuton játszani, de igen sáros volt és tele éles kavicsokkal, amit nem szerettek. Tanítás után el-elkóboroltak a fal körül és az elzárt kert szépségéről beszélgettek.

— Milyen boldogok is voltunk ott! — mondogatták egymásnak

Aztán beköszöntött a Tavasz s a vidéken szerteséjjel virágok nőttek és madárkák röpködtek. Csak az Önző Óriás kertjében maradt meg a Tél. A madarak többé nem akartak a kertben énekelni, mert nem voltak ott a gyermekek s a fák elfelejtettek virágot hajtani. Egyszer egy gyönyörű virág dugta ki a fejét a fű közül, de amikor meglátta a figyelmeztető táblát, úgy megsajnálta a gyermekeket, hogy újra visszabujt a föld alá és elaludt.

Csupán két lénynek tetszett ez a dolog: a Hónak és a Fagynak.

— A Tavasz elfelejtkezett erről a kertről, — kiáltották — így aztán mi egész éven át itt maradhatunk.

A Hó beborította hatalmas fehér köpenyével a pázsitot, a Fagy pedig minden fát ezüstösre festett.

Aztán magukhoz hívták az Északi Szelet, aki el is jött. Prémis bundába volt öltözve s naphosszat ott süvöltött a kertben s lefújta a kastély kéményeit.

— Nagyszerű hely ez, — mondotta — látogatónak kellene hívjuk a Jégesőt is.

Igy került oda a Jégeső is. Minden nap három órát át ott csörömpölt a kastély tetején, amíg csaknem az összes eserepeket összetörte. Aztán teljes erejéből köröskörül szaladgálta a kertet. Szürke ruhát viselt s a lehellete olyan volt, mint a jég.

— Nem értem, miért késik ennyire a Tavasz, — mondotta az Önző Óriás, amint az ablaknál ült és kitekintett a hideg, fehér kertre. — Remélem, csak megváltozik az időjárás.

De bizony a Tavasz mégsem jött el, sem a Nyár. Az Ősz minden kertet gyümölcsel halmozott el, csak az Óriás kertjének nem akart hozni belőle.

— Igen önző, — mondotta a Tavasz.

Igy hát állandóan Tél volt a kertben és az Északi Szél, a Jégeső, a Fagy és a Hó járták táncukat a fák között.

Egy reggel az Óriás ébren feküdt ágyában, amikor bűbájos zene hangjai ütötték meg a fülét. Olyan édesen hangzott ez a fülének, hogy azt gondolta, a király zenészei haladnak arra, pedig csak egy kis tengelicze énekelt az ablak előtt, de az Óriás olyan régen nem hallott márdárdalt a kertjében, hogy úgy tünt neki, mintha ez volna a világon a legszebb muzsikaszó. S ekkor a Jégeső megszűnt táncolni a feje fölött, az Északi Szél elhallgatott és édes illat hatolt hozzá a kinyitott ablakon keresztül.

— Azt hiszem, eljött a Tavasz végre, — szólott az Óriás s felugrott az ágyából és kitekintett.

És mit látott?

Csodálatos látványt. A fal egy kis részén keresztül bemásztak a gyermekek a kertbe és ott üldögéltek a fák ágain. Ahány fát csak látott, mindegyiken egy gyermek ült és a fák úgy örvendtek, hogy újra viszontláthatják a gyermekeket, hogy virágokkal borították el magukat és karjaikkal gyöngéden integettek a gyermekek feje fölött. A madarak örömben csicseregve röpködtek köröskörül és a zöld fű közül nevető virágok kandikáltak ki. Gyönyörű látvány volt az egész kert, csak egy sarkában volt még Tél. Ez volt a kert legtávolibb sarka és egy kis fiúcska álldogált ott. Oly kicsi volt, hogy nem érhetette el a fa ágát s ott járkált köröskörül keservesen sirva.

Ez a szegény fa még mindig Dérrrel és Hóval volt borítva s az Északi Szél fújta és süvöltött fölötte.

— Mássz fel, fiacskám, — mindotta a fa és amennyire csak tudta, lehajította az ágait, de a fiúcska sokkal kisebb volt, semhogy elérhette volna.

S az Óriás szive kezdett felmelegedni, amint kitekintett.

— Milyen önző is voltam! — mondotta. — Most már értem, miért nem akart idejönni a Tavasz. Majd én felsegítem azt a kis fiút a fára, aztán lebontom a falat s a kertem újra a gyermekek játszótere lesz és az is marad örökké.

Erősen megbánta, amit tett.

Igy hát óvatosan lement, zajtalanul kinyitotta a kert ajtaját és belépett a kertbe. De a gyermekek, amikor megpillantották, úgy megijedtek, hogy mind elszaladtak és a kertben újra csak a Tél maradt. Csak a kis fiúcska nem szaladt el, mert szeme úgy tele volt könnyel, hogy nem látta a közeledő Óriást. S az Óriás mögéje lopózkodott, gyöngéden a kezébe vette és feltette a fára. A fa egyszerre virágokba szökken s a madarak is visszatértek rá énekelni. S a kis fiú kitérte a karjait, az Óriás nyaka köré fonta és megcsókolta. A többi gyermekek, amikor észrevették, hogy az Óriás gonoszsága eltűnt, visszaszaladtak s velük együtt visszatért a Tavasz is.

— Ez most a ti kertetek lesz, gyermekeim, — szólott az Óriás és hatalmas csákányával lebontotta a falat. S amikor déli tizenkét órakor az emberek a piacra mentek, ott találták az Óriást a gyermekekkel játszadozva a legszebb kertben, amit valaha láttak.

Egész nap ott játszadoztak, s amikor beköszöntött az este, oda-mentek az Óriáshoz jóéjszakát kívánni neki.

— De hát hol van a kis pajtásotok? — kérdezte az Óriás, — az a fiúcska, akit a fára segitettem, — mert ezt a fiúcskát szerette a legjobban, mert ez megcsókolta.

— Mi sem tudjuk, hol van — válaszolták a gyermekek — elment.

— Mondjátok meg neki, hogy ne féljen és holnap jöjjön vissza, — mondotta az Óriás.

De a gyermekek azt felelték, hogy nem tudják, hol lakik a fiúcska és azelőtt sohasem látták. És az Óriás igen elszomorodott.

Minden délután, amikor vége volt a tanításnak, a gyermekek betértek az Óriáshoz játszani. De a fiúcskát, akit az Óriás úgy szeretett, nem látták sohasem.

Az Óriás igen nyájas volt mindegyik gyermekhez, de mégis vágyott első kis barátja után és gyakran beszélt róla.

Óh, hogy szeretném látni! — mondogatta.

Évek teltek el s az Óriás igen öreg lett és gyenge. Többet már játszani sem tudott, így hát csak ott ült hatalmas karosszékében, a játszódozó gyermekeket figyelte és a kertjében gyönyörködött.

— Sok szép virágom van, — mondogatta — de minden virág között a gyermekek a legszebb virágok.

Egy téli reggelen öltözködés közben kitekintett az ablakon. Most már nem gyűlölte a Telet, mert jól tudta, hogy az csak az alvó Tavasz s hogy ilyenkor a virágok pihennek. Hirtelen esodálkozva dörzsölte meg szemét s egyre csak nézett és nézett. Kétségkívül esodálatos látvány volt. A kert legtávolibb sarkában egy fa állott, amely tele volt gyönyörű fehér virágokkal. Aranyosak voltak az ágai és ezüstös gyümölcsök csüngtek le róla, s alatta a fiucska állott, akit úgy szeretett.

Örvendezve leszaladt az Óriás a kertbe. Át sietett a pázsiton s a gyermek felé tartott. S amikor már egészen közel volt hozzá, az arca elvörösödött a haragtól és így szólott:

Ki mert bántani téged?

Mert a gyermek kezén két karmolás nyoma látszott és ugyancsak a lábaeskáján is.

— Ki mert bántani téged?! — kiáltotta az Óriás. — Mondd meg, hadd veszem elő óriás kardomat és vágjam le vele.

— Nem, — felelte a gyermek — ezek a Szeretet jelei.

— Ki vagy te? — kérdezte az Óriás és valami különös tisztelet töltötte el a gyermek iránt és eléje térdelt.

A gyermek pedig rámosolygott az Óriásra is így szólott:

— Egyszer megengeded, hogy a kertedben játszak; ma te jössz el velem az én kertembe, amit Mennysországnak neveznek.

És amikor a gyermekek délután beszaladtak a kertbe, ott találták az Óriást holtan a fa alatt s a teste egészen be volt borítva fehér virágokkal.

(Kolozsvár.)

Hálaadás

Írta: Katona Jenő.

Hólepte, fagyos, hideg tájra
 Rámosolygott az Ur jóságos orcája,
 Eltünt jégbilinése a dermedt folyónak,
 Tovafutó habján ringatózik csónak.
 Virág is fakadt már a bokor aljába,
 Ember, kulesold kezed háladó imára.

(Bályok.)

A legnívósabb tartalmu, ragyogó kiállítású féléves folyóirat, a „LANTOS MAGAZIN” első száma már megjelent. A lap előfizetési ára negyedévre 250, félévre 500, egész évre 1000 lei. Minden előfizető, aki 1 évig rendeli a lapot, díjtalanul kap egy Kodak fényképeső gépet. Prospektust díjtalanul küld az Aesopus lapkiadó, Satumare—Szatmár.

Dal a csodaszarvasról

Szentimrei Jenő „Verses Magyar Króniká”-jából.
(Cimképiünkhöz.)

Nagy Káspi-Tengertől egy kőhajtásnyira
Élt egy öreg ember és két szép, legényfia.
Egymásra hasonlók a megszólalásig:
Hunor volt az egyik, Magyar volt a másik.

Egyszer, hogy vadásztak rengeteg erdőbe,
Egy hófehér szarvast vettek üldözőbe.
Hajszolták napestig árkon át, bokron át,
De bizony csak bottal üthették a nyomát.

A sötét erdőben világosság látszott,
Alán királylányok ropták ott a táncot,
Muzsikaszó mellett a deli leventék
Király két leányát feleségül vették.

Aztán mint forgószél, haza elváltattak,
Otthon sátrat vertek, nagy lakomát csaptak,
Sok-sok gyermekükből, sok-sok száz év múlva,
Két gyönyörű nemzet indult vándorutra.

Hun nép lett a Hunor-ivadékok neve,
Magyarnak magyar lett fia, lánya, menyé.

(Kolozsvár.)

Sárrika naplója

Elbeszélés fiatal lányok számára.

Írta: K. BENDRE RÓZA.

I.

Másnap délelőtt furcsa meglepetés érte Lajcsit. Amint szobájában nyugodtan rendezgette a bélyeggyűjteményét, beállított hozzá Sárrika. Egy meglehetősen vastag irkát, olyan diáriumfélélet hozott magával. Megállott Lajcsi előtt és határozott hangon oda szólt neki:

- Lajcsi, és naplót akarok irni!
- Mit akarsz te? — hülledezett Lajcsi.
- Naplót irni!
- Az lehetetlen, hiszen te analfabéta vagy.
- Kikérem magamnak! Én nem vagyok semmiféle béka!
- Hahaha! Hahaha! — nevetett Lajcsi könnyezésig. — Ki mondja, hogy béka vagy? Analfabéta annyit tesz, mint irástudatlan. Te pedig az vagy, mert még nem jártál iskolába.
- Jártál te.

— Nem rossz! Mit érsz te azzal?

— Annyit érek veled, hogy amíg én megtanulok írni, te fogod helyettem írni a naplóm. Én majd diktálni fogom neked, hogy mit írj, úgy, mint az a nagy diák szokta, aki téged tanítgat itthon.

— De, Sárrika, hova gondolsz? Elhiszed te, hogy én azt megtenném? Nincs az a kincs!

— Jó! Ha nem irod, délben megmondom apukának, hogy te előszedegeted éjszaka az ő könyveit s engedelem nélkül olvasol belőlük.

— Nahát! Igy paktáljon az ember a lányokkal. Alig látszik ki a földből és máris milyen követelő. Nem elég, hogy az este olvastam neki, hanem most még meg akar tenni örökös íródiákjának, mint valami királykisasszony. Nézd, Sárrika, adok neked három teniszlabdát, öt amerikai bélyeget, tíz selyemhernyót és azzal kvitt! Lakat a szájra, hallgatni fogsz.

— Nem kell! Nem kell! Muszáj írni!

— No, hiszen gyönyörű kis napló lesz az! Talán még ma megkezdjük az írást? Mi is történt ma veled? Ugy-e, azt irjam, hogy: „Ma reggel elfelejtettem szalvétát kötni a nyakamba és a kávé ráceppent a ruhámra. Ez olyan esemény, amelynek — folytatása is lesz . . .” — Utána egy görbe keresztet firkant az én nagyreményű kis húgom, még pedig sajátkezüleg. Ezzel hitelesíti az én írásomat. Igy szokták kivenni az írástudatlanok kézjegyét.

Sárrika pirulva nézett a reggel kapott szép tiszta ruhájára, amelyen valóban ott ékeskedett egy jókora kávépecsét. Érezte magában, hogy nem hiába gúnyolódik a bátyja.

De hát nem azért leány a leány, hogy hagyja magát, hanem azért, hogy ne hagyja és tudjon akarni.

Lajcsi észrevette a gyöngye pirulást és ettől elment minden kötekedő kedve. Nevetve kapta ölébe kicsi hugát. Összevissza csókolgatta a drága kis teremést.

— No jól van, kisbogárkám! Szolgálatodra állok. Igérem, hogy hűségesen leírok mindent, amít diktálni fogsz. Milyen pompásan fognak anyukáék ezen mulatni, ha kiderül a dolog! — Az ugyis holtbizonyos, hogy hamar bele fogsz te abba unni. De ha csak egy hónapban egyszer akad is valami a penna alá, az is mulatságos lesz. Legfeljebb napló helyett elnevezzük majd — hónaplónak.

— Bánom is én, akárminek nevezed, csak vedd már elő a tollat és tintát, mert nekem már van diktálni valóm. Most még tudom, hogy mi, de ha ebéd után le kell feküdnöm aludni, mire felébredek, még majd elfelejtem.

— Helyes. Tehát kezdjük.

1921. június 3. Itthon.

Ma éjjel álmomban kicsi angyalkák jártak nálam, akik megparancsolták nekem, hogy egy szép fehér lapokkal tele irkába, amelyet Katicza nénitől kaptam a múlt héten, irjam bele, ha valami olyan történik körülöttem, ami engem érdekel. Az angyalkák sugták azt a gondolatot is, hogy mivel én még nem tudok írni, gimnázista bátyámmal, Lajcsival irassam addig, míg magam

is megtanulom az írást-olvasást.

Valami keservesen rávettem erre Lajcsit. Pedig ha tudná, hogy milyen nagyon kívánczom én már a betű után, nem beszéltetett volna magának olyan sokat.

Igaz, hogy már nemsokára iskolába kerülök, de most már, hogy Lajcsinak is van kedve ehhez az én dolgomhoz, megígérte, hogy akkorára megismertet legalább a nyomtatott betűkkel. És ami fő — megtanít leírni a nevemet.

Istenkém, hogy örülök én ennek! Kérem is a nálam járt anygalkákat, hogy az én kedves bátyámat minden lépésében őrizték, kísérik, hadd legyen ő is olyan ember, mint apuka, aki becsületet szerzett a magyar névnek. — Én ugyan még nem igen értem ezeket a szavakat, csak gondolom, hogy valami szépet jelent, mert az apuka naplójában is ilyenformák vannak írva. Az éjjel olvastuk. De ez titok.

Junius 26. Itthon.

Tele van a házunk vendéggel. Apuka valami igen szép muzsikát írt. Azért jöttek a vendégek, hogy azokat a szép nótákat hegedülje el nekik apuka.

Mi most a gyerekszobában vagyunk, meg Lajcsi is. Anyuka megparancsolta, hogy csendben legyünk, ne zavarjuk a felnőttek mulatságát. Hiszen, csendben is vagyunk. De én bizony már nem bírtam a kíváncsisággal. Amikor hallottam, hogy apuka hegedül, odasompolyogtam a nagy szoba ajtajához és hallgatóztam.

Ugyan szépen tudnak a felnőttek mulatni! Ahány bácsi meg néni a hegedűszót hallgatta, mind a szemét törülgette, mintha sirna. Köszöntöm én ezt a mulatságot, gondoltam és visszajöttem a gyerekszobába.

Mi itt pompásan szórakozunk. A képes ábécéből rajzolgatjuk Mancival és Lilivel ezt a szót: mama. Rengeteget lehet ezen nevetni, mert Liliék egyik-másik betűt olyan kövérre, vastagra rajzolják, mint a szomszéd hentes, a többit meg olyan vékonyra, soványra, hogy majd eldől.

Én már nagyon sok betűt le tudok rajzolni a képes ábécéből és mindeniknek tudom a nevét is.

Lajcsi egy cseppet sem bánta meg, hogy hozzánk szegődött. Azt mondja, nem is hitte volna, hogy milyen pompásan el lehet szórakozni az olyan apró leánykákkal, mint mi vagyunk. Azelőtt „nyafogó masinának“ csúfolt bennünket és örült, hogyha megszökhetett tőlünk.

Julius 10. Itthon.

Reggel azzal köszöntött be hozzánk apuka:

— Hölgyek, utazni fogunk!

— Hova, hova? — lármáztunk kíváncsian.

— Sárhatárba, nagymamához. Nem érzi magát elég erősnek ahhoz, hogy ő jöjjön hozzánk, tehát mi megyünk oda.

— Én is? — kérdezte Lili.

— Persze, az egész familia!

Nosza hozzáfogtunk tanakodni, hogy miféle játékot vigyünk magunkkal. Ezen össze is vesztünk. Manci éktelenül lármázott, hogy ő a vonaton az ülésben fogja vinni a beszélő babát.

— Elég beszélő baba vagy magad is, — szóló rá Lajcsi, — Mit gondoltok, nincs nagymamáéknál ezer meg ezer játék, külömb, mint itthon? Bezzeg, hogy van, meglátjátok.

Azzal aztán elhatároztuk, hogy semmit sem viszünk. Hanem hogy milyen borzasztó lassan akar már eltelni az a kis idő, amíg a vonathoz indulunk, hát szörnyűség! Nem is diktálok ma többet semmit.

(Folytatása következik.)

Mi újság?

A felhőkarcolók ellenlábasai. Az amerikai építőművészet minden igyekezete oda irányul, hogy minél hatalmasabb felhőkarcolókat építsen. Ezzel szemben a japánok a homlokegyenest ellenkező utat járják. Amióta az 1923. évi emlékezetes földrengés romokba döntötte Japán fővárosának, Tokionak legnagyobb részét, azóta a japán mérnökök állandóan azon fáradoznak, hogy olyan házépítési rendszert találjanak, mely ellenáll a földrengés pusztításainak. Kiindulópontul az a megállapítás szolgált, hogy egy tízemeletes ház, amely a föld alá épül, sokkal kisebb veszélynek van kitéve földrengés esetén, mint egy kétemeletes, a föld felé épült ház. Ezen az alapon, most Tokio belvárosában olyan házkolosszus épül, amely **nyolcvanemeletes lesz lefelé** és úgy építik, hogy bármikor új emeleteket lehet majd **alátoldani**. Az épület váza acélból épül, míg falait téglából és betonból építik. Az építésre alig félannyi időt irányoztak elő, mint amennyi egy ugyanilyen magas felhőkarcoló felépítésére szükséges. A költségeket huszonötmillió yenre, vagyis kétmillió dollárra becsülik.

A világ legnagyobb gyémántja. Egy délafrikai gyémántbányában, Darklywestben, a benszülöttek egy 280 karátos sulyu gyémántra bukkantak. Ez ma a világ legnagyobb gyémántja, melynek értéke csaknem felbecsülhetetlen.

Akik el akarták oltani a napot. Ez a lehetetlennek tetsző dolog a Zalavármegyében fekvő Monoszló községben esett meg. Ugy történet az eset, hogy valaki elkiáltotta magát: Ég a Bodonyi koma háza! Az emberek ijedten rohantak a helyszínére. A padláson tényleg látszott valami villogó, reszkető erős fény, de füstje nem volt. A monoszlóiak ezzel azonban nem törődtek, hanem szorgalmasan öntözték a „tüzet”. De hiába hordták a tenger vizet, a tűz csak nem akart elaludni. Később vették észre, hogy az égő fényt, amit ők tűznek néztek, a vörösen izzó délutáni nap-sugár okozta, amely egy résen besütött a padlásra és ott tűz benyomását keltette. Azóta a szegény monoszlóiakra rájár a rud, mert a rátótiak sorsára jutottak. A környéken máris szállóigévé vált a mondás: Eloltották, mint a monoszlóiak a napot.

A vadászkastély titka

Regény

Írta: Fábian Gyula

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

A detektív.

A gyöngyösvári rendőrkapitányság egyik szépen berendezett helyiségében, mély gondolatokba elmerülve ült íróasztalánál Bánhegyi Kálmán rendőrkapitány ur. Homlokát mély ráncok barázdálták, ujjaival idegesen dobolt az asztalon. Előtte írásbeli jelentés állott. Azt tanulmányozta. Az arca egyre nagyobb kedvetlenséget árult el. Igen haragudott valamiért.

Az ajtón kopogtak.

— Szabad!

Nyurga férfi jelent meg. Az arca csupasz volt. A szemöldöke keskeny és hosszú. A szája körül állandóan fölényes mosoly játszott, mintha túltengene az önérzet benne. Fölülmulthatatlan kecsességgel köszönt:

— Szolgáljal! Ásszolgálja., méltás uram! Van szerencsém magamat bemutatni: Harcsa Péter műkedvelő detektív vagyok. Értékes szolgálataimat lennék hajlandó felajánlani, ha valami titokzatos és nehéz ügye lenne ezi idő szerint a rendőrségnek.

Bánhegyi rendőrkapitány jól megnézte a bemutatkozó urat.

— Ha jól értettem uraságodat, ön amatőr detektív. Mi volt előbbeni foglalkozása és miért foglalkozik ezidőszert a bűnösökkel?

— Én, kremmásson, eredetileg borbély és fodrász vagyok. Nemcsak az uri és női fodrászat mestere, (bubi és etonfrizura a specialitásom), hanem a foghuzást is alaposan értem, kremmásson. A fodrászat oly iparművészet, amely tág nyeret nyújt a fantazmagóniák tág csapongásának. Minden fodrászban egy művész veszett el! . . .

— Milyen szerencse, hogy elveszett . . .

— Tessék, kremmás? Parancsolni méltóztat? Tehát igenis, hogy szavaim Ariadne fonalát el ne veszítsem, közlöm, hogy mármár én bennem is majdnem egy újabb lángelme veszett el, amikor egy Walláce regény került a kezembe: „A hiéna arcú bandita”. Ez a regény úgy hatott rám, kremmásson, miként a kinyilatkoztatás! Azóta nincs éjjelem és nincs nappalom. Mindig hiéna arckokat láttam magam körül és amikor valakit borotváltam, lélekanalitikai tanulmányokat végeztem áldozatom (oppardon! — a vendégem) arcán. Az isteni szikra lángralobbantotta elmémet és most mint egy rendőri lángész járok az aszfalt és cément járdaikon.

— Szép, szép . . . És miért mondja el mindezeket nekem?

— Már említettem, hogy tehetségemet hajlandó lennék valami titokzatos eset felderítéséhez felajánlani.

— Nincs most, kérem, semmi különös munkánk. Legföllebb azt említhetem meg, hogy két realista megszökött a városból. Már egy hete kószálnak valahol és nem tudunk a nyomukra bukkanni.

— Ez nem az én esetem. Ha nincs benne sem gyilkosság, sem ékszer-rablás, akkor nem az én képességeimhez méltó.

— Sajnálom . . . Gyilkossággal ezidőszerint nem szolgálhatok

— Mikorra remélhetek egyet?

— Talán holnap, vagy holnapután — mondta vállat vonva a rendőrkapitány. A gyilkos urak ujabban nem igen tolakodnak, sőt erősen tartózkodók. Hiába, nagy a drágaság és a gyilkospályához szükséges műszerek sok pénzbe kerülnek . . . Így hát sajnálom. Nem tudok ajánlani semmit.

Harcsa Péter amatőrdetektív éppen búcsúzni akart, amikor kopogtattak az ajtón és egy idős, fehér szakállas úr jelent meg.

— Gáspár Bálint vagyok, pornói erdész. A bajor király szolgálatában állok. Tanácsért és védelemért jöttem ide valami titokzatos ügyben, amelyet véges emberi elmével nem lehet megfejteni.

Harcsa Péter csupa fül volt, úgy figyelt. A rendőrkapitány kérdőleg nézett Gáspár úrra.

— Tessék mindent elmondani.

— Nehéz lesz beszámolni az eseményekről. Előre kell bocsájtanom, hogy nem vagyok babonás, nem hiszek semmiféle kísértetekben és mégis . . . — no de erről ítéljen majd kapitány ur. Az én feladatom az, hogy a pornói erdőben két-három napban körutat tegyek, hogy ellenőrizzem, nem garázdálkodnak-e ott vadorzók? Az én kötelességem az is, hogy néha meglátogassam a bajor király vadászkastélyát, amely teljesen lakatlan és ilyenkor egy teremtet lélek nem tartózkodik benne. Egy héttel ezelőtt a körutam alkalmával, egy nyulat pillantottam meg. Le akartam löni. Ráemeltem a puskámat, akkor lövés dördült el és a nyúl vérében fetrengve bukfencezett fel. Odaléptem, fölemeltem a nyulat és körülnéztem. Egy helyen lábnyomokat vettem észre, letettem a nyulat, követtem a nyomokat. Amire visszatértem, a nyul eltűnt. Csodálkoztam a dolgon, de azután napirendre tértem felette és a vadászkastélyba mentem. Amint bementem a kapun, hát mit látnak szemeim?! Ugyanaz a nyul vigyorgott rám egy ágas fáról, amelyet fél órával előbb holtan láttam a havon. Hiszen akkor sem élt már, de ugyanaz a nyul volt, a lövés helyéről megismertem! Mondhatom, hogy akkor majd a guta ütött meg a meglepetéstől!

A kapitány és Harcsa Péter feszült figyelemmel hallgatták Gáspár ur kalandjait a megbabonázott nyullal és a kísértetekkel. Amikor befejezte az elbeszélést, Bánhegyi rendőrkapitány megszólalt:

— Az eset valóban érdekes és különös. Természetesen nem hiszek kísértetekben. Valami éretlen csinyhez hasonlít az egész dolog. Mindenesetre detektívet küldök ki a pornói erdőbe, aki majd kinyomozza az egész ügyet. Nem tűrjük, hogy egyesek haszontalan tréfát üzzenek.

Gáspár úr nagy köszöntgetéssel távozott. Alig húzta ki a

lábát a rendőrkapitány szobájából, máris új panaszos jelent meg, aki nem volt más, mint Csempesz Tóbiás, a parnói vegyeskereskedő.

Csempesz úr nagy körülményességgel adta elő azt a kalandját, amelyet a parnói erdőben élt végig. Elmondta, hogyan támadta őt meg egy nagy rablóbanda, hogyan rabolta ki, hogyan fenyegette meg őt a puskájával a haramiavezér és hogyan fizették őt ki csúfosan négy pengővel az elrablott holmikért?

Bánhegyi kapitány feszült figyelemmel hallgatta a rémes rablás részleteit. Túlságosan fantasztikusnak találta az egész esetet.

— Aztán hány rabló támadta meg Önt, tisztelt Uram? Hányat számolt meg?

— Én ijedtemben csak kettőig tudtam számolni, még időm sem volt arra, hogy én a haramiákat megsámoljam. Két rabló állotta el az utamat, de nekem úgy rémlett, mintha még huszharminc puskacső meredt volna felém az erdő sűrűjéből.

— Szóval, nem tudja bizonyosan, hogy kettő, vagy husz volt-e a haramiák száma?

— Két rablót bizonyosan láttam. Csak úgy vélekedem, hogy husz is lehetett ottan, mert különben, nem mertek volna megtámadni engem!

— Az már igaz. — mondta a rendőrkapitány ur enyhe gúnynyal. — Csak tessék nyugodtan hazamenni Parnóra. Más oldalról is érkezett feljelentés és ebben a pillanatban nem tudom megítélni, hogy valami haszontalan ügy-e az egész, vagy pedig tényleg egy gonosztevő társaság garázdálkodik-e a parnói erdőben? Majd én azt kinyomoztatom, még a mai nap folyamán.

A parnói kereskedő eltávozott. Harscsa Péter a rendőrkapitány elé lejtett, mosolygott, örömteljes izgalmában úgy tett, mintha szappanhabot verne a kezével.

— Méltás uram, szüret! Nekem való eset ez, krmássan! Pont olyan, miként a hammersfieldi rejtély, amelyben egy hipnotizált bőregér és negyven váltohamisító szerepel. Bizza rám ezt az ügyet és én estig fényt derítek erre a históriára. Egészen bizonyos, hogy a magnetikus nyúl és két haramiavezér által vezényelt rabló-szövetség egy kalap alá tartoznak. A rablóbanda és a nyúl ott fészkel valahol a parnói erdő mélyén.

Bánhegyi kapitány kissé únottan nézett az amatőr detektív-re. Majd vállalt vont.

— Ha nincs uraságodnak jobb dolga, hát csak tessék. Nyomozzon ebben az ügyben. Ime, átnyujtok önnek egy mai napra szóló detektív igazolványt. Próbáljon szerencsét. Magamat ajánlom

— Óh, köszönöm, ássan! Csodát fogok művelni. Igenis, csodát, kremássan! Asszolgája! Szolgéjja!

Bánhegyi kapitány úr nagy katonai térképet keresett elő, kiterítette az asztalra. A térképen Parnó községe és határa volt rendkívüli részletességgel ábrázolva. A térképet gondosan tanulmányozta, azután csengetett. Egy drabális, polgári ruhás rendőr lépett be. Magas, vállas alak volt, akkora mellkassal,

mint egy kovács-fujtató, a karján akkora izom, mint valami disznósajt.

— Nézze kérem, — szól a rendőrkapitány a detektivhez — itt a térképem, a parnói erdőben egy vadászkastélyt látok bejegyezve. Ez a bajor király vadászkastélya, amely lakatlan. E körül a hely körül különös dolgok történtek. Minden hájjal megkent szélhámosok tartózkodnak az erdőben, esetleg a kastélyban rejtőzködnek. Azonnal menjen és nyomozza ki az ügyet. Ha tényleg szélhámosok, vagy rablók tanyáznak ott, holnap megfelelő karhatalmat rendelék ki és elfogjuk a banditákat.

A rendőrkapitány részletesen elmondta Gáspár erdősz ur és Csempesz ur kalandját.

— Megértette a feladatát? — kérdezte a detektivtől.

— Igenis, megértettem, szól a detektiv s katonásan tisztelgett és távozott.

(Folytatása következik.)

Kökörcsin

— Kikeleti történetke. —

Írta: Gedő Elza.

Hui, hui! Hui, hui! Így füttyölt, sivalkodott a szél, meg kapkodott is, meg lépázott is, meg kergetett is mindent, ami csak az útjába került. Hui, hui! Márciusi szél volt. És a bokrok alól felkapta az ibolya illatát és vitte . . .

Az ibolyát magát nem bánthatta. Mert az, aki megparancsolta a szélnek, hogy száguldozzék, az a gyenge virágokat is jól elrejtette.

A gyerekek? Ó, az más. A gyerekeknek jó éles szemeket adott és így megtalálhatják az ibolyát a sűrűben. Meg ügyes kezeket is adott nekik és így leszakíthatják a zsenge száracskákat és bokrétába illeszthetik a selymes szirmocskákat.

A gyerekek a domb alatti házikóban megéreztek az ibolya illatát, amit a márciusi szél mindenfelé szétszórt a magas kék égbolt alatt és gyorsan előkeresték kis kosaraikat. Fiúk, lányok hamarosan össze is verődtek ötten, hatan, hogy együtt szaladjanak

Hizókura
Télisport
Egész éven
át nyitva!

HORN

GYERMEKOTTHON

TATRANSKÁ LOMNICA
MAGAS TÁTRA, C. S. R.

Magas ti
üdülőttelep ide-
ges, feltáplálásra) szo-
ruló, vérszegény és
gyenge gyerme-
kek részére.

HORN, J. IGAZGATÓ

ki ibolyázni a közeli berekbe. De a szélső házikó előtt még megálltak és elkomolyodott képecskékkel suttogva mutogattak feléje.

Annak a háznak még csukva voltak az ablakai, az egyik ablak mellett pedig egy kis társuk üldögélt. Mélyen lehorgasztotta fejét és arcát egyszer sem fordította az ablak felé. De minek is fordította volna? A két szegény beteg szeme be volt kötve.

A tavaszi szél pedig egyre zörgetett, dörömbölt az üvegen és hogy a kisleányka odabenn még mindig nem mozdult, egyszerre csak feltépte az ablakot és hui, huiii! Az arcába legyintette azt a drága jó illatot.

A kisleány erre felugrott a helyéről és elkiáltotta magát: „I-bo-lya!” Ugy mondta ki ezt az édes szót, mintha a nagy sötét-ségben már egészen elfelejtette volna és most újból meg kellene tanulnia.

A kis pajtások meg mind odagyültek most az ablakhoz és a kisleányka kinyújtotta feléjük a karjait és a két kezével végigtapogatta, végigsimogatta az arcukat. A gyerekek hát megint mosolygósra gömbölyítették a képecskéiket és a kosaraikat is odatartották a kislány elé. Hadd mondják meg szegény, szegény Mancikának a saját, tapogató ujjai, hogy ők most hová készülnek.

Ó, Mancika azt nyomban ki is találta. Az ő arca is mosolygóssá vált mindjárt, meg el is vörösödött egy kicsit és úgy mondta gyorsan félig könyörgősen, félig szégyenlősen: „Én is kimenek veletek. Ha magatokkal vinnétek.”

A gyerekek egy pillanatig némán összenéztek, de aztán egyszerre kiáltózták valamennyien: „Mancika! . . .” És már rohantak is be a házba. Az egyik Mancika édesanyjához szaladt a konyhába, a másik a kosárkáját kereste elő, a harmadik és a negyedik a kabátját segítették fel. Aztán valamennyien közrefogták és szépen vigyázva, óvatosan vezetgették.

Az ibolyás berekig csak rövid volt az út. A gyerekek ott szépen leültették kis társukat a bokrok közelébe, a domboldal sarjadó fűvére. A kosárkáját is melléje tették. Aztán gyorsan beugráltak az árokba, négykézláb bemásztak a sűrűbe és neki-láttak akeregélésnek. Egyikük sem szólt egy szót sem, de mind-egyikük tudta: ma egyetlen szál ibolyát sem visznek haza. Mindet, mindet összegyűjtik Mancika kosarába.

A kisleány már megszokta, hogy egyedül üldögéljen sötétben és még csak nem is volt türelmetlen. Tudta, hogy azok a jó orvosok, akikhez édes anyjával sokszor be kell utaznia a városba, meg fogják őt gyógyítani és mindent megtesznek, hogy hamarosan újból láthasson.

Istenem, hiszen ma is szeretett volna virágot szedni. Nagyon

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK
TEJKARAMELLA

Ne féljen a járványoktól

hanem öblögesse minden reggel és este a torkát állott vagy langyos vízzel, amelybe egy kávéskanálnyi

DIANA SŐSBORSZESZ

van beleöntve.

Járványos időben a fertőzések rendszerint a szájjüregen és a torkon keresztül történnek, ily módon eredményesen védekezhetik tehát komoly következményekkel járható fertőzések ellen.

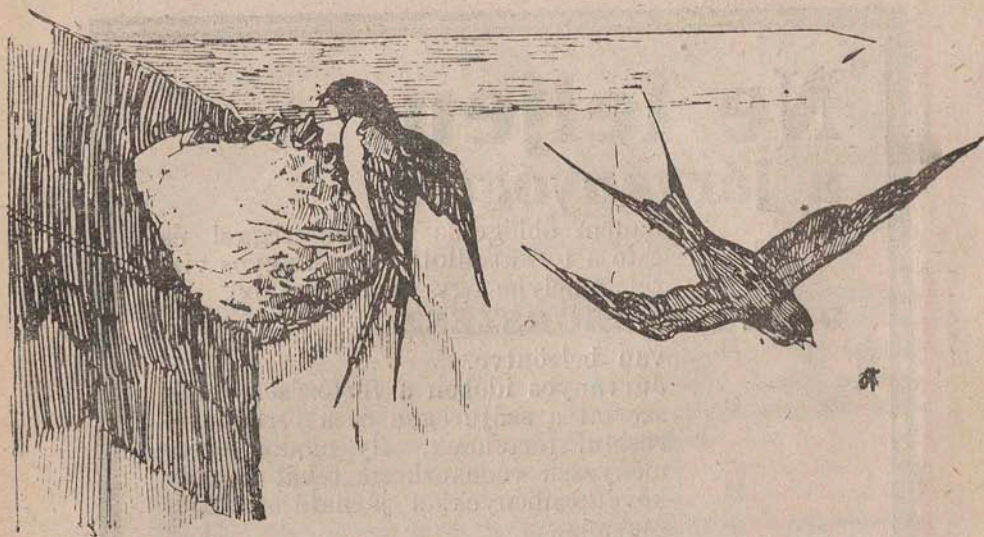
is szeretett volna, de azért ez is milyen jó volt, így üldögelni újra kinn a füben, a napon. A két kezével egyre simogatta azt a drága, puha pázsitot. De mi is volt ez? Mi volt ez, amit most egyszerűen az ujjával tapintott? Valami gyapjas, hosszabb szőrös szár a fű között! És erről megint olyasmi jutott az eszébe, amit a nagy sötétségben már egészen elfelejtett. Egyszerre csak eszébe jutott, hogy . . . ezen a domboldalon . . . tavaly tavasszal . . . sok, sok gyönyörű kökörcsin szedett . . .

Mert a kökörcsin is korán tavasszal bujik ki a földből és szép, nagy lilaszínű virágai vannak. De az, aki ezt a korai virágot kiültette a szabad domboldalra a tépázó szélbe, az a szárát is, meg a virágját, a zsenge bimbóját is befedte szőrös, sallangós, meleg gyapjuval. És ezeket a gyapjas, puha szárat a rövid füben még tapogatva is meg lehet lelni és a sallangos, bundás virágokból akár csak úgy térden csuszva, simogatva, tapogatva is egy egész bokréára valót össze lehet szedni.

Hát, — mire a gyerekek kibujtak kis ibolya bokréáikkal az árnyékos bozótból, kinn a napfényen mit láttak? Mancika ott térdelt a füben és kosárcáját magasra tartotta. Mintha csak mutogatni akarná valakinek. Annak talán, aki ott rejtőzik a kerge-tűző fehér felhők felett és meleg bundácskát adott a kikeleti kökörcsinnek? És a kosárka egészen, de egészen teli volt gyönyörű virággal, Mancika arca meg csak úgy ragyogott, sugárzott az örömtől.

Mert lássátok, gyerekek. Az, aki megengedte, hogy az emberi szívet meglátogassa a fájdalom, az az emberi szívnek juttatta legszebbik ajándékát is: az örömet.

(Budapest.)

A fecske-család

Egy fecskefészkek volt a ház oldalán. Egy szép reggel Béla észrevette, hogy lakója van az üres fecskefészkeknek. A fecskepar jött haza. Ez foglalta el a régi hajlékot.

Béla sokáig elgyönyörködött a fecskék csicseregésében. Nézte, a fészket hogyan javítgatják.

Telt, mult az idő. Egy reggel apró fiókák csipegő hangját hallotta. Kérdezte az édes apját:

— Édes apám, mit hall a fecskefészkekből?

— Jaj, édes fiam, nagy dolog történt abban a fészekben!

— Mi történt?

— A fecskeanya kiköltötte a tojásait. Te a fiókák hangját hallod.

Amíg az apa ezt mondta, hazarepült az egyik fecske. Élmet hozott a kicsinyeknek.

— Látod, fiam, így van ez a fecskeparnál. Hordják, hozzák az ételt a kicsinyeknek. Addig hordják, addig táplálják őket, míg felnőnek. Míg a fészkekből kirepülhetnek. Így van ez az emberek között is. Az apa és az anya nemcsak gondozója a gyermekeknek. Aggódnak is a szükekért. Minden apának, minden anyának egy a vágya jók és egészségesek legyenek a gyermekei. Én is csak azért imádkozom, hogy a jó Isten belőled derék embert neveljen. Az is leszel, ha engedelmes, szófogadó és szorgalmas fiu maradsz. Ugy lesz-e?

— Ugy lesz! — mondta Béla s szeretettel simult édes apjához.

E—ó.

RÁDIÓ ROVATVEZEIŐ

Dr. VAJDA ISTVÁN:

Századunk legkimagaslóbb találmányának, a rádiónak, rovatot nyitunk a Cimborá olvasói számára. Ennek a rovatnak elsősorban az lesz a célja, hogy megismertesse mindenkivel ezt a zseniális találmányt és lehetővé tegye, hogy bárki megfelelő segédeszközökkel készen vásárolt vagy saját maga készítette alkatrészekből rádiókészüléket állíthasson össze. Rovatunk ki fog terjedni a rádió világában előforduló minden jelentős eseményre, felfedezésre és közvetíteni fogja olvasóinknak mindazokat az újságokat, melyek a rádió híveit érdekelhetik. E rovat keretében készsággel adunk felvilágosítást minden kérdezősködésre és e célból bevezetjük a kéthetenkénti rádiópostát, melyben üzenetek alakjában adunk felvilágosítást. Olyan kérdések megvilágítására, melyre a Cimborá hasábjain nem jut hely, levélben válaszolunk és olvasóinktól ilyen esetben válaszbélyeg beküldését kérjük.

E rovat nem száraz használati utasításnak, sem pedig lexikon adatok felsorolására létesült, hanem azok számára, akik igaz rádióamatőrökké akarnak válni és szeretik érteni a dolgokat; s akik, bár egyelőre egyszerűbb eredménnyel is megelégszenek, de azt önerejükől akarják elérni.

Mert nehogy azt gondoljátok, hogy a rádió olyan egyszerű szerkezet, melyet játszva össze lehet állítani. Azonban nem is ördögösség! Nem kell magas elektrotechnikai tudás hozzá, azonban érteni kell a dróttalan telefon lényegét, ismerni kell a célt, amely felé haladunk és bizonyos, hogy egy kis leleményességgel, ügyességgel és buzgalommal, no meg az utasítások pontos betartásával sokkal több eredményt érünk majd el, mint az olyan ember, aki drága áron vásárol készüléket és nem ül hozzá más felkészültséggel, mint amennyit a gépet előállító gyár száraz használati utasításából merít. Aki leül a gépéhez, kapcsolja, forgatja, állítgatja készüléke alkatrészeit, olyan, mint a betűt nem ismerő ember, aki üresen mered egy pompás könyv lapjaira.

Szeretném, ha a Cimborá olvasói szeretettel fogadnák új rovatunkat és minél számosabban jelentenék levélben is e rádió-rovatunkhoz való csatlakozásukat.

A rádióról szóló cikkek sorozatát két hét múlva megjelenő számunkban kezdjük meg.

Az egyetlen magyar nyelvű divatlap a „Divatszalon“, mely Budapesten jelenik meg, a Cimborá útján megrendelhető. Félévi előfizetési díja Romániában 270 lei, Csehszlovákiában 58 cseh korona. Az előfizetési díj előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

Veréb Jankó levele

— Pályázat. —

Amint láthatjátok, Veréb Jankó megirigyelte Róka Piroka dicsőségét, s ő is levelet intézett hozzám, nyilván azzal a számítással, hogy én közzé teszem, ti kijavítjátok s ebből nemcsak nektek lesz hasznotok, de neki is haszna lesz. Hát, én közzé teszem, ti igazságotok helyre s a helyreigazítást juttassátok hozzám **piros pünkösd ünnepéig**, a kiadó bácsi tiz könyvet ad annak a tiz unokának, akinek a helyreigazítását legtökéletesebbnek találja nagyapó.

Ime, Jankó levele.

Az elsőlopás.

Tisztót nagyapó Ur!! Én nem meschazukságot irrok, mind Rokka Pirokka, de szent iggaz vallosagot aszt amikkor ecer élettembe lobtam töbet sovasesem nem Isten Jédus Kirisztus ucse-

gén hát az ugj vot hogj akor még nem lagtam Gavalér nacsás uréknit hanem Szilvási tegéntetes urnit akkit héjába hitak Szillvásinak met semm szillyájja sem allmájja semm görtövéjje nem vot noha nincs mondom én maj kerittek!

Hát vot a tegintetes urnak két kutjája de ojan kutja mijjen ez világonn töb nem

vót nem is lesz az egiknek Füles az másiknak Gjöngös a neve akiket én ugj szogtatam hogj ha hüvejk ujamot szájjamba duktam halgatak mind a hall ha kivetem ugatak szernyen s mikor edjik kutja felé ütöt valaki az ugj tet mintha sova életibe nem is ugatot vóna a mássig pedég ugj uगतot az allat mindha fizetek vóna neki de migor feléje ütötek ecceribe befokta a szájját!?!

Nohát énn ezel a kétt kutjával elmentem az pijacra szépp csendesem a gofa háta megí oroszgotam az epeng ujsakot ollvasot no csag olvason nénémaszon gondotam makamba a töbi az én dógom no béduktam az hüvel ujamott az szájjamba a kutják mek sem piszenetek de bezeg migor a gofa elejibe keketem ök két ódallt fokták a gofát s ojjan ugatasba fokták hogj ék föld zengget bellé hogj agja az allmát néne kérdem és mire aszt felleli a gofa mitt agarz fijam szódot sem halom ojjan szernyen uggatnak a kutják szój nekig mán no hiszeng én szótam

is de ugj vótak szogtatva hogj akor még joban ugatak helj mek-mérgellődik a gofa reja rippokodik a Fülekre de majt megöllte az csuda migor láta hogj a Fülekre ugj ül ot mind egj árratlany barán mossza fordult a Gyöngyös felé szernyű mérgessen fejjebe akkarja vágni az ujságal de mán agor az az Fülekre ugatot az Gyöngyös pedig halgatot mind az csukka. No én semm tötöttem az

idött hejjába met mig a gofa az kutjakkal kenlodot az mi allmavot az gasba mind bérendözztem az gebelembe de meges nót az hasam agorára hogj agora még az nagj hasu baronak sem vót az kiról kijed az Rókané istorijába irrt!

Hejj hujj szeggény villág vetet ágj csag most vete eszre az gofa hogj uress az kas mind az szegén ember haza de mán vehete mer uccu szalagjunk had lobogjon az hajjunk szalatunk mindha szemünköt kiveték vona

de bezeg let othon ne mulas migor az tegéntetes ur megtuta hogj allmát lobtam met engem ugj megfennekelle, hogj böggőnek nesztem az csilakos eget mejhöz hasonlo jokot kívánok sengilélőknek de mek is fokatam hogj sova töbet életőb vilagaba nem lobok Isten engöm ugj segejen ezzek utan maradog alazatoss szogajja

Veréb Jankó.

U. I. Eszt mind edj fallásig enn irám, ebe neköm sengi lélög nemm sekétet akki nem hiszi jarrjon utánna!?

*

Amint láthatjátok, kedves unokáim, száz kosárban sincs anynyi alma, ahány hiba Jankó levelében. Hát, csak feküdjetek neki, írjátok helyesre. Megérdemli a fáradságot: gyakoroljátok magatokat a helyesírásban.

Elek nagyapó.

A Cimbora barátai

Április havában lapunk zártaig a következő buzgó olvasók szereztek új előfizetőket a Cimbora számára:

Kelemen Sanyi,
Schiffer Margit,
Ákos Imre és Laci,
Fördögh Mary,
Krausz Elemér,
Kiss Vince,
Csulak Juliska,
Gróf Ili,
Danner Mária,
Benedek Tibor,
Eisler Feri,
Pellion Nóra,
Róth Pál,
Kékessy Ferenc,
Imer Endre,
Gács Endre és Lila,
Dénes György,
Sonhoffer Amália,
Kolányi Lili,
Szabó Mária,
Schmera Endre,
Grendel Iván és Pista,
Grujber Irma,
Kossányi Andor,
Bartal Feri,
Demkő Dezső,
Csizy Rózi,
Farkas Márton.

Hálánk jeléül mindegyiknek küldtünk egy-egy szép, értékes ifjusági könyvet. Akinek neve vastag betűvel van szedve, az egynél több előfizetőt szerzett. Ezek természetesen annyi könyvet kaptak, ahány új előfizetőt szereztek.

Nehogy előfordulhasson, hogy valakinek a neve véletlenül kimarad, arra kérjük olvasóinkat, figyelmeztessék az új előfizetőket, akit szereztek, hogy az előfizetés beküldésénél hivatkozzanak arra, kinek az ajánlatára fizettek elő.

Elek nagyapó üzeni:

A levélírás igen fontos szabálya: hol, melyik évben, melyik hónap hányadik napján kelt a levél.

— **Bucinszky Erzsike, Nagymihály, Szlovenszko.** Jó hosszú levéllel pótolta a kényszerű mulasztást, könnyű hát megbocsátanom a hallgatásodat, különösen, mert ígéred, hogy ezentúl gyakrabban írsz és mindig hosszú levelet. Márthának, a te „nagy nővérekédnek” tolmácsold viszontüdvözletemet. — **Láng Gyula és Jenő, Bucuresti.** Bemutatkozó leveled valahol elkalódott, mert most találkozom először a neveddel. A verséd kedves szárnypróbálgatás, persze, majd csak ezután írsz te olyas valamit, ami a nyilvánosság elé kívánczok. Egyelőre szeretném, ha sűrűn írnál ismét levelet s gyakorolnád magadat a magyar fogalmazásban és helyesírásban. Úgy érzem, hogy te ott ritkán hallasz magyar szót. Ha szorgalmasan írsz, kapsz tőlem levelet is, mert ez csak a szorgalmas levélírónak jár ki. Kedves szüleidnek tolmácsold viszontüdvözletemet. — **Láng Böske, Bucuresti.** Tíz címet küldesz: ezzel köszöntesz be. Mind a tíz cím marosvásárhelyi, amiből azt következtetem, hogy Marosvásárhelyen laktatok még nem is oly rég. A te leveled is elkallódott, mint a Gvuláé. Eltaláltad: Marton Lilly nagy leány, ő aligha vállalkoznék a levelezésre, de talán lesz fiata-

labb leányka, aki szívesen levelezne veled, már azért is, mert Bucurestiben lakol s leveleid útján sok érdekes és tanulságos bucaresti dologgal ismerkednék meg. A levélre és képre vonatkozóan neked is azt üzenem, amit a testvérednek: ez szorgalmas levelezésnek a jutalma. — **Lőrincz Sándor, Nagyvárad.** Nagy négyoldalas levél s csupa szeretet és hála árad felém minden sorából. Abban bizonyos lehetsz, hogy bár rég nem irtál, nem gyengült irántad való szeretetem, s tudom, ha nem is irod, hogy hallgatásodnak komoly oka volt. Most a magyarországi körutazás után kissé fáradt vagyok, s hozzá rengeteg levél gyűlt össze nagyoktól is, amikre mind válaszolnom kell, majd Kisbaczonból írok neked. Persze, addig még írj, nehogy megfeledekzzem az írásról. — **Lőrincz Laci, Nagyvárad.** Bár nem vagy kedvelője a levélírásnak, hü levélíróm akarsz lenni, mint a bátyád, mert ha arról van szó, hogy nagyapónak kell írnod, szívesen írsz. Lám, lám, mondom magamban ilyenkor — van-e ná lam boldogabb ember? Mire ezt az üzenetet olvasod, hiszem, javában kertészkedel, de remélem én is már kapálgatok reggelenként a kisbaczoni kertben, hogy újult erővel üljek aztán az íróasztal mellé. — **Lőrincz Vinéze, Nagyvárad.** Már is el tudod olvasni a Cimborát, s mamád könyvet is rendelt neked a kiadóháztól. Milyen öröm, milyen boldogság! Remélem, te is szorgalmasan írsz ezután, miként a bátyáid. — **Millitz Magda, Kolozsvár.** A báránykás kép valósággal csalogat haza, a kisbaczoni kertbe. Ott is leszek, mire te ezt az üzenetet olvasod. — **Szalay Judit és Zsuzsi, Pamuk, Somogy megye.** Pozsony megyéből, Nagybarsárról hazaköltöztetek Pamukra, édesapátok illetőségi helyére: ott hallottatok beszélni engem a rádió útján. Előre örvendek a bejelentett

látogatásnak. Kézdivásárhelytől már nincs messze. Kisbaczon: szeretettel várlak oda titeket. — **Lengyel Lacika, Királyhelme, Szlovénzsko.** Te is hallottad a rádió útján azt nagyapó „szép csengő hangját”. Hát annak igen örvendek, ha csakugyan csengett a hangom, mert egész télen kissé rekedt voltam, s lám, szeret a jó Isten, ugy Budapest, mint Czepléd, Szeged, és Debreczenben, ahol az én székely író fiammal jártam, mindenütt „csengett” a hangom. Az igen szép volt tőled, hogy egyik új unokámat, Szilágyi Palit is elhívtad, meghallgatni a hangomat. — **Bogáti Sándor, Rév, Bihar megye.** Szeretettel üdvözlös és minden jót kívánsz magyarországi sikereim alkalmából. Bizony, feledhetetlen utazás volt ez, s ha kissé kipihentem magamat, be is számolok nektek erről. — **Székely Irma, Székelyudvarhely.** Lehetőleg szóval válaszolok majd a leveledre, mely, remélhetően, pillanatnyi kedvetlen hangulat szülöttje. — **Papp Imre, Károly és Laci, Szatmár.** Valóban, nagy öröm ért titeket. A könyvpályázaton könyvet nyertetek, egyik kedves könyvemet, a két gazdag ifju történetét; az előfizetésért kaptatok öt könyvet, aztán még egyet a Róka Piroka levelének helyreigazításáért. Szóval, hét könyvvel növekedett a könyvtáratok rövid időn belül. S téged, Imre, még az a kitüntetés is ért, hogy a II. és III. fiu-és leányosztályban bibliát tanítasz minden szombat délután. Debreczeni nagytiszteletű ur készít elő titeket ezekre a tanításokra, s körülbelül 60 kis tanítványnak magyarázod a bibliát. Szép, szép, igen szép. — **Láng Böske, Bucuresti.** Arra kérsz, nyissak egy rovatot, amelyikbe mindenik unoka leír egy kis történetet a saját vagy a szülei életéből. Ezen még gondolkozom, s nem lehetetlen, hogy meg is próbálom. Ha magadtól tanultál

magyarul, meg lehetsz elégedve irásod magyarságával, de még inkább meg leszel elégedve, ha gyakran irsz nekem. Akkor aztán teljesítem kívánságodat is: kapsz tőlem levelezőlapot, sőt levelet is. — **Farkas Sárka, Bögöz, Udvarhelymegye.** Oly sok volt a tanulnivalód, hogy a Cimborát is alig tudtad olvasni: emiatt nem irtál oly hosszú ideig. No meg kézimunkáztál s kicsi testvéredre vigyáztál, az apuka üzletében is segítesz. Így igazán érthető a hosszú hallgatás, viszont csudálatos, hogy oly szép a bizonyítványod. Éddig bizonyosan megkaptad az előfizetésért járó könyveket s felolvastad testvérkéidnek is, mint ahogy fel szoktad olvasni nekik a Cimborát is. Derék leányka vagy, Sárka, Szeretettel várom további leveleidet. — **Tolesvai Sárka, Bánffyhunad.** Tíz darab tizes a bizonyítványod s legjobb tanuló vagy az osztályodban. Ennek igen örvendek, Sárka, s képezem, mint örvendenek a szüleid is! — **Gyürky Éva, Rozsnyó, Szlovenszko.** Irtam a kiadóbácsinak, hogy küldje meg a levélpapírt. Remélem, eddig megkaptad. Rejtvényed jó. — **Szepessy Zoltán, Arad.** Még két évig nem szabad nyilvános iskolába járnod, de örömmel látom, hogy mint magántanuló is sikerrel tetted le a vizsgát. Képezem édes anyád örömet. — **Hompola Tibor és Áki, Dragánfalva.** Ha nem küldhetsz több nevet, jó néven veszi a kiadóbácsi a kevesebbet is. Mindenesetre dicséretet érdemelsz a buzgólkodásodért. Örvendek, hogy hallottál engem a rádión s szépnek találtad, amit mondtam. — **Kossuth Mihály, Kassa.** Igazad van: magyar ember megtartja a szavát, s remélem, ezután is megtartod a szavadat. A keresztrejtvényed jó, de a szédő bácsi nehezen tudna eligazodni rajta. — **Puskás Zoltán, Ditró.** Ember tervez, Isten végez. Tervezted, hogy levelet

irsz, s közben beoltottak a tifusz ellen, ami miatt nagy lázad lett, — így maradt el a levélírás. Örömmel látom, hogy megszünt a lázad s megirhattad e levelet. — **Székely Ágnes, Arad.** Meg vagyok elégedve újabb leveleddel is, mert feltűnően javul az irásod. Látod, többek közt ezért is jó, hogy levelet irsz nagyapónak. — **Fenyő Tibor, Tornaalja, Szlovenszko.** Jól sikerült a színelőadás, mert sok tapsot és cukrot kaptál, de leveledből az nem tűnik ki, hogy a tanító bácsi 70-ik születésnapjára rendeztéték-e az előadást, vagy más alkalommal. — **Halász Mancika, Kolozsvar.** Bizony, rég nem irtál. Éppen ezer esztendeje. Így aztán hiába vártad az üzenetet. De a hangomat mégis hallottad a rádión, s üzenetet is kapsz gyakran, ha gyakran irsz. A rejtvényed sora kerül. — **Kehler Egon, Kés-márk, Szlovenszko.** Hogy kapható-e az 5-ik évfolyam 1—25. száma s mennyiért, azt a kiadó bácsi tudja megmondani. Irtam neki, hogy közölje, s ha még nem küldte, a könyveket is küldje. — **Barabás Magdus, Kettesd.** Örvendek, hogy édesanyád is igen értékes munkának találta Gyerkes Mihály bácsi cikket. Valóban, abból sokat lehet tanulni, te azonban örülhetsz, mert a te irásod minden tekintetben kifogástalan. Hiszem, hogyne hinném: a legszebb piros tojást adtad volna nekem, ha megöntözlek, de, haj, messze, igen messze voltam tőled. Szívemből kívánom, hogy régi álmad valóra váljon. A kiadó bácsi pótolja az 5. számot. — **Balsó Gyuri és Margitka, Arad.** Levelet, levelet! — **Szepesházy Klára és Csaba, Eperjes.** Rég nem irtatok, mert este mindig fáradtak voltatok a tanulás meg a skielés miatt. Képezem, milyen édes volt az álmatok. Majd számoljatok be, mint sikerült a cserkészek színelőadása. Mire ezt az üzenetet olvassátok, rég

vége a pesti teletésnek: javában kertészkedünk a kisbaczoni kertben. Onnan gondolunk rátok és kedves szüleitekre nagy szeretettel. — **Rafael Klárka, Bölön, Háromszékmegye.** Nem felejtettelek el, hisz egyike voltál a legszorgalmasabb levélíró unokáknak, s mondanom sem kell, hogy nagy örömet szereztél leveleddel, melynek minden sora nagy fejlődésre és nagy szeretetre vall. Annak igen örvendek, hogy most jobban tudod értékelni a Cimbora olvasmányait, mint kisebb korodban, ami különben természetes. A nyári látogatást szeretettel várom, nemkülömben a Borika levelét is. Kedves szüleidnek talmácsold viszontüdvözletemet. — **Balázs Katóka, Nagyvárad.** Először irsz s arra kérsz, hogy fogadjalak téged is szeretetembe. Hogyne fogadnálak kis Katóka, különösen mert ígéred, hogy szorgalmas, jó unokám leszel!

TARTALOMJEGYZÉK

- Szabolcska Mihály:* Tavaszok, gyermekek.
Wilde Oszkár: Az óriás kertje.
Katona Jenő: Hálaadás.
Szentimrey Jenő: Dal a csodaszarvasról.
K. Bendre Róza: Sárka naplója.
Mi ujság?
Fábián Gyula: A vadászkastély titka. (Regény.)
Geő Elza: Kököröcsin.
E—ó.: A fecskesalád.
Dr. Vajda István: Rádió.
Elek nagyapó: Veréb Jankó levele.
A Cimbora barátai.
Elek nagyapó üzenetei.
Fejtörő.
A Cimbora könyvpórára.

F E J T Ö R Ö

A sorsolásban való részvétellel egy rejtvény megfejtése is jogosít.

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megfejtését követő hónap 10-ik napja.

BETÜREJTVENY.

Beküldte: Schuller Piri.

Or		ut	
—	g	—	g
a		a	

PONTREJTVENY.

Beküldte: Halász Mancika.

- ... gabona
- ... vízben él
- ... férfinév
- ... félénk állat
- ... a nemesszivü ellentéte
- ... Istenről mondják
- ... az ártatlanság jelképe
- ... vágószerszám
- ... világhírű vizesés
- ... gyümölcs.

Megfejtése: Egy híres honleány neve.

Cimbora

K É P E S G Y E R M E K L A P

Szerkesztősége: Batányi-Mici (Kisbaczon) via Baraolt Jud. Odorheiu (Udvarhely m.). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár), Str. Reg. Carol (József kir. herceg-utca) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára félevenként:
 Romániában: 200 lej.
 Csehszlovákiában: 40 korona.
 Magyarországon: 5 pengő.
 Jugoszláviában: 70 dinár.

A Cimbora könyvvására

Tíz kötetből álló diszes kötésű ifjusági könyvtár
4 havi részletfizetésre.

Minden kötet többszinyomású kemény kötésben, 5—5 köte-
tenként kemény tokban. A könyveket szép illusztrációk díszítik.

Ifjusági könyvtár.

1. Az inkák smaragdja.
2. Tamás urfi kalandjai.
3. Cserkészek a vadonban.
4. Wass Samu gróf utazása.
5. Kutya történetek.
6. A vörös gyémánt.
7. 15 hét az indiánok között.
8. Villám, egy farkaskutya tört.
9. A kék gyöngy.
10. Magyar László utazása.

A tíz kötet ára postaköltséggel együtt 348 lei.

Átvételkor fizetendő 108 lei, a hátralék három havi egyenlő 80
leies részletekben.

Tessék itt kivágni és kitöltve borítékban beküldeni
Olvasható irást kérünk!

AESOPUS LAPKIADÓ ÉS KÖNYVTERJESZTŐ, SATU-MARE

Megrendelem Önöknél a következő műveket

A kötetből álló művek ára
összesen lei, mely összeg 192 évi

. hó-tól kezdődően leies egymásután
következő havi részletekben Önöknél Satumarén fizetendő. A szállí-
tási, levelezési és postaköltség engem terhel. A részletfizetési köte-
lezettség elmulasztása esetén a részletfizetési kedvezmény megszű-
nik és a könyvek a vételár kiegyenlítéséig a cég tulajdonát képezik.
Tudomásul veszem, hogy a szállítás alkalmával az első részletet,
csomagolást és szállítási költséget utánvétellel fogják felvenni. Vitás
esetben a satumarei járásbiróság illetékes.

Kelt

Aláírás*

Utca, házsám

*Csak szülő által aláírt rendelést fogadunk el!